

Arrest

nr. 106 169 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 4 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. OGUMULA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazaks staatsburger van Koerdische origine.

U verklaarde problemen te hebben gehad met andere Koerden.

Ter staving van uw asielaanvraag haalde u volgende feiten aan.

In uw jeugd jaren toen u nog op school zat, werd u gekidnapt om gedwongen te huwen met een oudere Koerdische man. U werd tien dagen vastgehouden voor u met hulp van een hooggeplaatste kennis terug vrij kwam. Uw ouders vroegen bescherming aan de politie en het huwelijk ging niet door.

In 2001 verliet u het ouderlijk huis om alleen te gaan wonen in Almaty. Uw moeder was het daar niet mee eens, omdat het niet mocht volgens de tradities.

In april 2004 ging u op bezoek in het dorp Malavodnoje bij het gezin van uw neef, die al langer overleden was. De vrouw van uw overleden neef had drie kinderen en u ging haar vaker bezoeken.

Onderweg naar hun woning werd u begroet door een man die u niet kende. Het was familie van de vrouw van uw overleden neef. Toen jullie rond 12 uur 's avonds wilden gaan slapen zag u dat de vrouw van uw neef met iemand buiten stond te praten. Toen bleek dat de man die u had begroet, I., met u wilde spreken. Hij was familie van de vrouw van uw overleden neef.

Hij vroeg u ten huwelijk. U reageerde negatief waarop er veel lawaai klonk. I. had nog vrienden bij. Ze grepen u vast en ontvoerden u.

Onderweg naar Almaty kon u ontsnappen toen de mannen in een uitgaansbuurt nog wat drank wilden kopen. U vluchtte een café binnen waar u werd opgevangen. Toen u wat gekalmeerd was herinnerde u zich het telefoonnummer van een vriendin die bij u woonde. Haar broer werkt bij de politie en uw vrienden en haar broer kwamen u ophalen. U legde verklaringen af bij de politie.

De vrouw van uw neef en één van haar kinderen hadden ondertussen ook de politie verwittigd en dienden klacht in.

De volgende dag ging u gedetailleerde verklaringen afleggen bij de politie. Toen de politie de naam van I. hoorde kreeg u te horen dat dit een bekende familie is en dat er al verschillende van die familieleden vast hadden gezeten.

Tijdens de nacht en de volgende dag werden verschillende familieleden van I. opgepakt. Na een week waren ze echter weer op vrije voeten omdat ze zich hadden vrijgekocht. De broer van uw huisgenote zei dat u klacht moest indienen bij het parket, wat u deed. I. en nog enkele anderen werden opgepakt. Ze boden u geld aan om de klacht te laten vallen, wat u weigerde.

Een maand later kwam I. weer vrij. Hij en zijn broers begonnen u te bedreigen. Ze vertelden ook leugens over u, zelfs tegen uw moeder. Ze wachtten u op aan uw werk bij een zonnepaneelbedrijf, waarna u meermaals van filiaal veranderde.

In 2006 leerde u een Kazakse man kennen, D.. Hij was gescheiden. Hij werd ook bedreigd door I. en zijn vrienden.

D. verdween in 2008 plots voor een half jaar. U vermoedde dat hij terug naar zijn vrouw en kinderen was.

Toen hij u terug vond, was hij erg vermagerd. U wist niet wat er aan de hand was.

Ondertussen werd u bedreigd omwille van uw relatie met D.. In uw gemeenschap was het niet toegestaan om een relatie te hebben met iemand van een andere origine.

In 2009 sprong de relatie af. In de zomer van 2009 ontdekte u dat D. drugs gebruikte. U leefde nog lange tijd in angst.

U belde met een nichtje van u, die al lang in België woont en ondertussen Belgische is geworden. Ze werkt bij Fedasil en ze vertelde over de mogelijkheden om hier geholpen te worden.

U besloot te vertrekken.

Op 9 februari 2011 reisde u legaal, met een Grieks Schengenvizum, per vliegtuig naar Amsterdam (Nederland). Van daar werd u met een auto naar België gebracht op 9 februari 2011. U trok in bij uw nicht.

Op 25 februari 2011 vroeg u asiel aan bij de Belgische autoriteiten.

Sinds uw verblijf in België voelde u zich niet goed.

Na onderzoek bleek dat u seropositief bent. U vermoedt dat u deze ziekte opliep door contacten met D.. U vreest in Kazakstan niet geholpen te kunnen worden voor uw ziekte omwille van de kostprijs. Ook vreest u geen werk te zullen krijgen omwille van uw ziekte. U durft het ook niet te vertellen aan uw moeder en broer.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u, als Koerdische, in Kazakstan problemen heeft gehad met andere personen van Koerdische origine. U verklaarde uitdrukkelijk niet met personen van een andere origine problemen te hebben gehad (CGVS, p. 12).

Uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen in april 2004 begonnen, toen u tijdens een familiebezoek in het dorp Malavodnoje ontvoerd werd door ene I., een Koerd, en enkele vrienden van hem (CGVS, p. 3-5).

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken, noch aan de hand van uw verklaringen, noch aan de hand van de door u neergelegde stukken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet het minste begin van bewijs kan voorleggen betreffende de klachten die u heeft neergelegd naar aanleiding van uw ontvoering.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat u klachten indiende bij de politie van het district Issyk en bij het parket in de stad Issyk (CGVS, p. 5, 6-7).

U verklaarde echter in uw vragenlijst, ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dat u de documenten in verband met deze klachten in de vuilnisbak heeft gegooid (vragenlijst, vraag 5). Nochtans verklaarde u in dezelfde vragenlijst dat u deze documenten misschien kon opvragen bij het tribunaal (vragenlijst, vraag 5).

Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal, dat meer dan anderhalf jaar na uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond, verklaarde u echter dat u ondertussen zelfs niet heeft geprobeerd om deze documenten opnieuw op te vragen (CGVS, p. 11).

Dit totale gebrek aan initiatief kan bezwaarlijk als daadwerkelijke medewerking met de Belgische asieldiensten worden beschouwd. Bovendien zet dit ernstige vraagtekens bij de oprechtheid van uw verklaringen.

Daarbij dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over de problemen na uw ontvoering niet consistent zijn.

Zo verklaarde u in uw vragenlijst dat 'het gedurende de volgende twee jaar rustig was' en 'maar blijkbaar was I. opgepakt en vastgehouden omwille van zijn criminele activiteiten' (vragenlijst, vraag 5).

Echter, tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal verklaarde u zelfs niet te weten of I. nog werd opgepakt, los van uw klachten, toen u nog in Kazakstan was (CGVS, p. 9).

Tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal werd u gewezen op deze tegenstrijdigheid in uw verklaringen. Hierop heeft u verklaard dat u niet weet of I. opgepakt werd en dat het rustig was van 2005 tot 2006 (CGVS, p. 9).

Deze uitleg is echter niet afdoende omdat u uw verklaringen gewoon aanpast.

Deze inconsistentie zet vraagtekens bij de oprechtheid van uw verklaringen omtrent uw problemen na uw ontvoering.

Wat er ook van zij, zelfs indien uw verklaringen over deze ontvoering geloofwaardig zouden zijn, quod non, dient het volgende te worden opgemerkt.

Uit uw verklaringen blijkt dat u klacht indiende bij de politie en het parket wat onder meer resulteerde in de aanhouding van I. gedurende een maand (CGVS, p. 7).

Uit uw verklaringen kan derhalve niet worden afgeleid dat de autoriteiten uw problemen niet ernstig zouden nemen of u niet zouden willen helpen. Integendeel, uit uw verklaringen blijkt dat de politie de familie van I. kende als een 'beruchte' familie en dat er al verschillende leden van die familie waren opgepakt (CGVS, p. 5).

Uw uitleg dat I. na een maand alweer vrij was, door 'omkoping' is weinig overtuigend. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u niet zeker wist of hij toen was vrijgekocht of dat de zaak toen al was afgerond (CGVS, p. 7).

Bijgevolg kan niet worden gesteld dat u niet op bescherming kon rekenen vanwege de autoriteiten van uw eigen land.

Ten slotte dient nog te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag laattijdig indient.

Immers, op 9 februari 2011 kwam u aan in België, terwijl u pas op 25 februari 2011 asiel aanvraagde bij de Belgische asieldiensten (vragenlijst, vraag 35 'Reisroute').

Indien u werkelijk vreest voor vervolging kan toch worden verwacht dat u onmiddellijk bij uw aankomst asiel aanvraagt. Dit geldt des te meer voor u aangezien u verklaarde (vragenlijst, vraag 6) dat uw nicht bij één van de asieldiensten werkt, namelijk bij Fedasil (de dienst die verantwoordelijk is voor de opvang van asielzoekers), waardoor kan verwacht worden dat u beter dan wie ook op de hoogte bent van de asielprocedure.

Het feit dat u meer dan twee weken na aankomst heeft gewacht alvorens asiel aan te vragen ondermijnt uw vrees voor vervolging op fundamentele wijze.

Betreffende uw verklaring dat u in België ontdekte dat u seropositief bent en dat u daarom niet in Kazakstan kan leven (CGVS, p. 13), dient het volgende te worden opgemerkt.

Vooreerst is het opmerkelijk dat u niet het minste begin van bewijs voorlegt betreffende uw ziekte. Daarbij blijkt uit uw verklaringen dat u vrees heeft omdat 'niemand gaat me werk geven, behandeling gaat kostelijk zijn, waar haal ik het geld'.

Echter, wat uw vrees voor discriminatie op het vlak van werk betreft, kan worden gesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat u de besmetting pas in België heeft ontdekt (CGVS, p. 12-13), wat impliceert dat in Kazakstan tot op heden niemand hiervan op de hoogte is. Dit blijkt verder uit uw verklaringen dat u niet wil dat uw moeder en broer het zouden te weten komen (CGVS, p. 13).

Gezien het feit dat niemand in Kazakstan op de hoogte is van uw besmetting, maakt u niet aannemelijk dat u op welk vlak dan ook gediscrimineerd zou worden.

Betreffende uw vrees voor de kostprijs van uw medische behandeling in Kazakstan dient te worden opgemerkt dat deze door u ingeroepen motieven van financieel-economische aard geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen bovendien te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Voor de volledigheid kan nog worden toegevoegd dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat er geen sprake is van verregaande en algemene vervolging van Koerden in Kazakstan.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er in het kader van uw asielaanvraag niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van Subsidiaire bescherming.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag (reisпасpoort met visum, geboorteakte en vliegtuigticket) bevatten uitsluitend identiteitsgegevens en gegevens betreffende uw reis, die hier niet betwist worden. Echter, deze documenten handelen niet over de door u aangehaalde problemen en kunnen bijgevolg bovenstaande vaststelling niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 4 maart 2013 een schending aan van artikel 1, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en van de "materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

Zij vat aan met een theoretische uiteenzetting over de vrees voor vervolging, over de gegrondheid ervan en over de vervolgende partij.

Zij besluit dat de vrees voor zijn leven (zie het verzoekschrift, p. 5) "wijst naar de persoonlijke en psychische toestand van verzoekster" en dat deze vrees "wijst op een bewustzijn van het risico in Kazakstan vermoord te worden wegens haar weigering om in een gedwongen huwelijk te stappen".

Volgens verzoekster volstaat het dat zij "het bestaan van objectieve feiten aanwijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging" en zijn haar verklaringen "coherent en voldoende wordt gesteun" (sic).

Vervolgens herneemt verzoekster haar "vervolginglelementen" en stelt zij dat zij niet op de bescherming van de autoriteiten van haar land van herkomst kan rekenen en dat zij geen intern vluchtalternatief heeft.

Verzoekster voert een schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen "zijnde de materiële motiveringsplicht".

Volgens verzoekster heeft de commissaris-generaal (zie p. 7) "zich beperkt tot zeer lichtzinnige en laconieke overwegingen" en heeft hij de bestreden beslissing "niet naar recht gemotiveerd en dan ook tot een onredelijk besluit is gekomen".

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat verzoekster geen begin van bewijs neerlegt betreffende de klachten die zij zou hebben ingediend, antwoordt verzoekster dat zij als vluchteling, niet in staat is om documenten uit haar land van herkomst te bekomen. Zij wijst erop dat verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn en dat zij een (zie p. 7) "geloofwaardig en eerlijke asielverklaring afgelegd heeft". Verder is zij van oordeel dat deze opmerking "de kern van de asielaanvraag van verzoekster niet aanraakt", zijnde het feit dat zij ontvoerd werd en met de dood bedreigd.

Verder wijst verzoekster erop dat zij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken, als bij de commissaris-generaal, bevestigd heeft (zie p. 7) "dat tussen 2005 en 2006 wist zij niet of I. opgepakt werd aangezien niets van deze laatste tussen 2005 en 2006 werd gehoord".

Waar de commissaris-generaal stelt dat niet kan worden afgeleid dat de autoriteiten in haar land van herkomst haar geen bescherming kunnen of willen bieden, antwoordt verzoekster dat de tussenkomst van de autoriteiten geen aanleiding heeft gegeven (zie p. 8) "tot een duurzame oplossing", gezien I. door omkoping vrijkwam.

Zij besluit dat de houding van de autoriteiten in Kazakstan aantoonde dat ze niet in staat zijn om haar (zie p. 8) "op een duurzaam manier te beschermen" (sic).

Zij benadrukt dat de vrijlating van I. niet betwist wordt.

Aangaande de subsidiaire bescherming, voert verzoekster een schending aan van artikel 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet. Zij laat gelden dat volgens de Raad artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (zie p. 8) "*ruimer geïnterpreteerd*" moet worden.

Volgens verzoekster beperkt de commissaris-generaal zich (zie p. 9) "*tot een lichtzinnige overwegen van haar beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*" (sic).

Ze besluit dat de commissaris-generaal in gebreke is gebleven een grondig onderzoek te voeren naar de toepassing van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming en tevens in gebreke is gebleven de weigering ervan afdoende te motiveren.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen, alsook (zie p. 10) "*het verzoek van verzoekster opnieuw onder te zoeken*" (sic) en haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming te verlenen; in ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

Vooreerst stelt de Raad uit het administratief dossier vast dat verzoekster op 9 februari 2011 in België aankwam en pas op 25 februari 2011 asiel aanvroeg.

Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Vluchtelingenverdrag of de subsidiaire bescherming inroept, mag nochtans redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij zijn aankomst of kort daarna bij de autoriteiten van het onthaalland een asielaanvraag indient.

Dit geldt des te meer voor verzoekster aangezien zij verklaarde dat haar nicht bij één van de asiendiensten in België werkt, namelijk bij Fedasil (de dienst die verantwoordelijk is voor de opvang van asielzoekers), waardoor kan verwacht worden dat ze beter dan wie ook op de hoogte is van de asielprocedure.

Het feit dat verzoekster zo lang talmde om asiel aan te vragen, is dan ook een indicatie dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten en relateert als dusdanig sterk de ernst van de door haar geschetste vervolging.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster niet het minste begin van bewijs kan voorleggen betreffende de klachten die zij zou hebben neergelegd in haar land van herkomst naar aanleiding van haar ontvoering, terwijl zij verklaarde dat zij klachten indiende bij de politie van het district Issyk en bij het parket in de stad Issyk (zie het verhoorverslag van 19 november 2012, p. 5-7).

De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat hij ernstige inspanningen levert om bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen bewijzen bijbrengt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van bewijzen te verklaren.

De blote bewering in het verzoekschrift dat zij, als vluchteling, *“niet in staat is om documenten uit haar thuis land te bekomen”* toont niet aan dat zij ernstige inspanningen heeft geleverd om bewijzen te trachten bekomen, temeer gezien verzoekster in de “vragenlijst”, ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verklaarde dat zij de documenten misschien kon opvragen bij het tribunaal (zie “vragenlijst”, vraag 5), maar dat zij op het verhoor op 19 november 2012 op het Commissariaat-generaal, meer dan anderhalf jaar na het verhoor in februari 2011 op de Dienst Vreemdelingenzaken, toegaf dat zij ondertussen zelfs niet heeft geprobeerd om deze documenten opnieuw op te vragen (zie het verhoorverslag, p. 11).

Het initieel gebrek aan bewijs gevoegd bij verzoeksters nalatige handelingen om enig bewijs te bekomen, keren zich tegen haar geloofwaardigheid.

De Raad merkt verder een incoherentie op in de verklaringen van verzoekster over de problemen na haar ontvoering.

Zo verklaarde zij in de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken dat het gedurende de volgende twee jaar rustig was en dat I. blijkbaar was opgepakt en vastgehouden omwille van zijn criminele activiteiten (zie “vragenlijst”, vraag 5), terwijl zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal verklaarde zelfs niet te weten of I. nog werd opgepakt, los van haar klachten, toen zij nog in Kazakstan was (zie het verhoorverslag, p. 9).

In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat zij zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken, als bij de commissaris-generaal, bevestigd heeft *“dat tussen 2005 en 2006 wist zij niet of I. opgepakt werd aangezien niets van deze laatste tussen 2005 en 2006 werd gehoord”*.

De Raad stelt echter vast dat uit het verslag van de “vragenlijst”, ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, blijkt dat verzoekster verklaarde: *“Gedurende de volgende twee jaar was het rustig en kreeg ik geen bedreigingen? Maar blijkbaar was I. opgepakt en vastgehouden omwille van zijn criminele activiteiten. Hij betaalde weeral smeergeld en kwam vrij. In 2006 herbegonnen de bedreigingen”* (zie “vragenlijst”, vraag 5).

De Raad merkt tevens op dat het verslag vermeldt dat het achteraf werd voorgelezen in het Russisch en dat verzoekster dit vervolgens ondertekende waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan.

Dat verzoekster op het Commissariaat-generaal verklaarde niet te weten of I. in die periode nog werd opgepakt (*“Ik weet het niet, er was een tijdje wel rustig, ik weet niet of hij opgepakt was, het was rustig”*; zie het gehoorverslag, p. 9) is dan ook onverenigbaar met haar eerdere verklaringen.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de

beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Deze vaststelling keert zich verder tegen de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

De Raad merkt nog op dat uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij klacht indiende bij de politie en het parket wat onder meer resulteerde in de aanhouding van I. gedurende een maand (zie het verhoorverslag, p. 5,7), waardoor niet kan worden gesteld dat de autoriteiten haar problemen niet ernstig zouden nemen of haar niet zouden willen helpen.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift laat gelden dat de tussenkomst van de autoriteiten geen aanleiding heeft gegeven "*tot een duurzame oplossing*", gezien I. door omkoping vrijkwam, wijst de Raad erop dat verzoekster verklaarde niet zeker te weten of I. toen was vrijgekocht of dat de zaak toen al was afgerond (zie het verhoorverslag, p. 7).

Bijgevolg kan niet worden besloten dat verzoekster niet op bescherming kon rekenen vanwege de autoriteiten van haar land van herkomst.

Aangaande de verklaring van verzoekster dat zij bij haar aankomst in België ontdekte dat zij seropositief is en dat om die reden niet meer in Kazakstan kan leven (zie het verhoorverslag, p. 13), merkt de Raad op dat verzoekster niet het minste begin van bewijs voorlegt betreffende haar ziekte en de besmetting blijkbaar pas in België heeft ontdekt (zie het verhoorverslag, p. 12-13), wat impliceert dat in Kazakstan tot op heden niemand hiervan op de hoogte is, waardoor verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij op welk vlak dan ook gediscrimineerd zou worden.

Wat de aangevoerde kost van haar medische behandeling in Kazakstan betreft, wijst de Raad erop dat deze motieven van financieel-economische aard geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve vermeldt de Raad nog dat uit informatie die de commissaris-generaal aan het administratief dossier heeft toegevoegd, en die de Raad aanneemt, blijkt dat er geen sprake is van verregaande en algemene vervolging van Koerden in Kazakstan.

In acht genomen bovenstaande vaststellingen, wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE